

“Tan actual com fa 50 anys”

En el 50è aniversari del traspàs de la Montse Grases, els relats i els records dels seus amics, el seu biògraf i l'alcalde del poble on estiuejava fan present a Barcelona l'exemple de la serventa de Déu.

26/03/2009

L'acte commemoratiu d'aquest 50è aniversari, que es va celebrar a l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua de Barcelona, va aplegar més de dues-centes persones. En primer lloc,

una taula rodona on els testimonis de la Rosa Pantaleoni, amiga íntima de Montse, en Jordi Suriol, company d'excursions i en José Miguel Cejas, escriptor i biògraf, varen fer viva la persona d'una jove de 16 anys que va percebre la crida a servir Déu en la vida corrent i que arrel d'una greu malaltia va morir un 26 de març, dijous sant, de 1959.

Qui és Montse? “És com una cançó que no passa de moda, sinó que es transmet de generació en generació, perquè hi ha missatges que sempre guarden vigència”, explicava Cejas que la va definir com “una jove de 16 anys que va fer la cosa més important: estimar amb tota l'ànima”.

Per a Rosa Pantaleoni, la Montse és “la meva amiga de sempre: vaig viure amb ella abans i després de la seva malaltia. Fins l'últim moment ho va desdramatitzar tot, sempre

amb la Mare de Déu de Montserrat a prop seu”.

“Quan em vaig trobar amb la Montse, vaig començar a criticar l’Obra. Ella callava i es creuava de braços”, recorda Jordi Suriol. “Després d’escoltar-me amb serenor, va dir-me: perquè no et mires les coses des d’un altre punt de vista? Sempre ho veus negatiu. Mira en positiu”.

Suriol, amic de joventut de la serventa de Déu, afirmà que “la Montse tenia cap per pensar, cor per estimar i voluntat per perdurar”. Un altre record viu és el de quan li van dir a la Montse que estava malalta i greument, sense curació, la seva mare la Manolita em va comentar després de dir-li bona nit, es va posar davant la Mare de Déu de Montserrat i va dir ”el que tu vulguis et serviré, i se’n va anar al llit”.

Finalment Josep Palmerola, alcalde de Seva, lloc on estiuejà Montse amb

la seva família, recordà el dia en què al poble es comentava “la filla dels Grases té un mal lleig”. Però recorden la serenor amb què ho varen viure.

A la taula rodona va seguir una Missa a l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua en sufragi per l'ànima de la Montse Grases presidida pel vicari de l'Opus Dei a Catalunya, Dr Antoni Pujals.

“La reina de la alegria”

Una de les iniciatives per a celebrar aquest aniversari ha estat un concurs internacional sobre Montse en què hi han participat joves de 9 a 18 anys d'arreu del món (Estats Units, Polònia, Mèxic, Àustria, Filipines, i altres).

“La reina de l'alegria” fou el títol d'un dels treballs presentats. Resumeix, en opinió de les persones que la conegueren, el tret distintiu de

la Montse: “una alegria que li naixia del cor”, recorda Pantaleoni.

El jurat del concurs estigué format per Carlota Goyta i Asunción Esteban, autors d'un dels còmics infantils més populars, en TEO, per l'escriptor Carlos Pujol i pel publicista Xavier Roca. Els premis foren per a:

Modalitat CÒMIC

1er. Premi Zoe Marie Sánchez

Texas Houston

2º. Premi Marta Gallostra Acín

Barcelona

Modalitat NARRATIVA

1er. Premi desert

2º. Premi Eulàlia Prats Vives

Igualada

Modalitat AUDIOVISUAL

1er. Premi Núria Vergés

Vic

2º. Premi Montse Bover

Igualada

Dades sobre Montse Grases

Montserrat Grases va néixer a Barcelona el 10 de juliol del 1941, en una família profundament cristiana. Amb els seus vuit germans va ser educada pels pares en un clima de pietat sincera i d'amor a la llibertat. El 1957 va sentir en l'ànima que el Senyor la cridava a seguir en l'Opus Dei un camí de santificació en la vida cristiana corrent; i, després d'escoltar els oportuns consells, va sol·licitar l'admissió a l'Obra.

En la seva lluita per arribar a la santedat, va saber trobar Déu en l'acompliment, per amor, dels deures

d'estudi i de la feina, en les coses petites de cada dia.

El juny del 1958 li van diagnosticar un càncer d'ossos en una cama, que va ser causa d'intensos dolors portats amb serenitat i amb fortalesa heroica.

Durant la malaltia, mitjançant una alegria contagiosa, va continuar acostant Déu a moltes amigues i companyes d'estudi. Va morir exemplarment el Dijous Sant, 26 de març del 1959.